

18de zondag door jaar B

Joh. 6, 24-35

Het Evangelie van vandaag sluit direct aan op dat van verleden zondag over de broodvermenigvuldiging. De mensen die daarbij waren keren 's anderendaags terug naar die plaats in de hoop op een herhaling: weer een gratis maaltijd. Maar tot hun ontgoocheling is Jezus er niet meer. Ze stappen dan in hun boten en varen naar de overkant van het meer. Als ze er aankomen vragen ze Hem: “Meester, wanneer zijt Gij hier gekomen?” Maar Jezus heeft blijkbaar door dat ze Hem niet zoeken om die vraag te stellen. Hij gaat er dan ook niet op in, maar komt direct ter zake: “Niet omdat ge de tekenen gezien hebt zoekt ge Mij, maar omdat gij van de broden gegeten hebt tot uw honger gestild was.” Met andere woorden: ze zijn er alleen maar op uit te profiteren van het wonder. Ze denken aan hun maag, niet aan hun ziel.

Als Jezus het verder uitlegt snappen ze het eigenlijk nog niet. Jezus probeert hun duidelijk te maken dat “de mens niet leeft van brood alleen” en dat die broodvermenigvuldiging een teken was, een verwijzing naar meer: het staat symbool voor een ander soort brood, voor - zoals de tekst zegt – “het voedsel dat blijft om eeuwig te leven en dat de Mensenzoon u zal geven”.

Voedsel dat blijft... Het manna destijds in de woestijn konden de joden niet bewaren tot de volgende dag. In het boek Exodus lezen we dat, als ze dat probeerden, het vol wormen zat en afschuwelijk stonk.

Als Jezus het nu heeft over “voedsel dat blijft om eeuwig te leven” is hun interesse wel gewekt. En dus komt de vraag wat ze moeten doen om dat mysterieuze brood te verkrijgen. Eigenlijk weer een foute vraag. Het is een typische reactie van de toenmalige joden, maar ook van veel hedendaagse christenen.

Veel mensen denken nog altijd dat het er in het godsdienstige leven op de eerste plaats om gaat dingen te doen, werken te verrichten. Het antwoord van Jezus is wellicht verrassend: “Dit is het werk dat God u vraagt: te geloven in degene die Hij gezonden heeft”. Met andere woorden: het werk dat God op de eerste plaats vraagt is geen moeilijke taak, geen zware opgave of lastige klus. Wat God op de eerste plaats verwacht is zelfs eigenlijk helemaal geen werk. Anders zouden kleine kinderen, ouderlingen, zieken en zwaar gehandicapten er slecht aan toe zijn: ze zouden bij God uit de boot vallen. Wat God van mensen verwacht is niet zozeer een werk, maar een houding: geloof in Hem die Hij gezonden heeft.

Ons aardse brood om van te leven is iets wat wij verdienen door te werken. Het brood dat eeuwig leven geeft kunnen wij niet verdienen door ervoor te werken: het is pure gave Gods: kostbaar en onbetaalbaar, maar toch volledig gratis. We moeten alleen bereid zijn het te aanvaarden. Over de identiteit van dat brood laat Jezus geen enkele twijfel bestaan: “Ik ben het brood dat leven geeft. Wie tot Mij komt zal geen honger meer hebben”.

In onze westerse wereld is geen tekort aan aards voedsel. Integendeel, nooit tevoren zijn we er zo rijkelijk van voorzien geweest. En toch wemelt het hier van

gefrustreerde, onvoldane, ongelukkige mensen. De wachtlijsten bij psychologen en therapeuten lijkt alleen maar langer te worden en we boeken records op gebied van consumptie van psychiatrische medicijnen. We zwelgen van weelde, maar we worden steeds ongelukkiger.

Zou dat niet het gevolg kunnen zijn van het feit dat de hedendaagse mens vergeet dat hij niet kan leven van het aardse brood alleen, en dat hij weigert te geloven in Hem die als Enige in staat is aan zijn diepste verlangens te voldoen; dat hij weigert te geloven in Hem die bekwaam is voedsel te geven “dat blijft om eeuwig te leven”?

“Irrequietum est cor nostrum, Domine, donec requiescat in Te”, schreef St. Augustinus daarover: “Onrustig is ons hart, Heer, totdat het rust vindt in U”.

Amen.

Johan Goris, pastoor